

Proloog

Kui vaid tuhnusest kambrikaaslane sind väga kettasse ei aja, on vanglas istudes mölgutusteks aega küllaga. Miks saatus sind siia määras? Mida ja miks valesti tegid? Kas see oli üksainus jabur valik või lausaliste väärrotsuste jada? Miks oled sa selline, nagu oled?

Igakord, kui Edgars sellele põhjendusi otsis, tulid tal iseendaga sisekaemuses olles meelde kaks lapsepõlves kuulnud lugu. Kapi-nimelisest eestlasest ja Tšerokii-nimelisest koerast. Kõigepealt tuli Edgarsi ellu reamees Kapp.

Kord lapsepõlves, kui ta suitsuses taluköögis koldelõukal istus, oli Edgarsi isa soojendanud üles mälestused oma ajateenistusest nõukogude armees. Õigemini oma eestlasest sõjaväekaaslasest.

Mingisse Moskva-tagusesse väeossa saabunud verisulis Nõukogudemaa kaitsjad käsutati esimesil päevil õhtusele loendusele. Rivi ette seisnud rühmavanem kisas järgemööda reameeste perekonnanimesid. Oma perekonnanime kuuldes tuli sammuda rivi ette ning kinnitada kohalolekut. Vene keeles, mõistagi. Kätte jõudis eestlase kord, ent vanemseersandi hõike „*Rjadovoj Kapp!*“ peale ei kostnud kippu ega kõppu. Vanemseersant kordas uuesti eestlase perekonnanime. Ikka vaikus. Veel kord. Jälle vaikus.

Noorsõdurid hakkasid süüdlast otsides ringi kõõritama. Ega tulnudki kaugelt otsida. Reamees Kapp, rind punnis ja lõug püsti, seisis esimeses reas. Teiste pilkude järgi süüdlase tuvastanud vanemseersant kargas paar sammu eestlasele lähemale ja karjus talle tigidalt näkku: „*Rjadovoj Kapp, minu juurde!!!*“

Vaikus. Eesti poiss jõllitas tuimalt edasi, justkui poleks toimuv tema asigi. Edgarsi isa oli sellel kohal tavaliselt tunnistanud, et

arvaski – eestlane ei saa tõepoolest mõhkugi vene keelest aru. Oli tahtnud isegi teda aidata. Vanemseersant virutas ühtäkki tighedalt eestlasele niisuguse obaduse vastu rindu, et Kapp valust kõverasse tõmbus.

„Što ti ne ponjal?!?“ lõugas vanemseersant eestlasele, kes tol hetkel maas valust vingerdas.

Kaks kõrvalseisnud sõdurit aitasid eestlasel ennast püsti ajada.

„*Rjadovoj* Kapp, minu juurde!!!“ kordas vanemseersant.

Valust kipras näoga noorsõdur Kapp astus vastumeelselt kaks sammu ette ning pigistas läbi kokkusurutud hammaste: „*Ja*.“

„Lollpea. Ta sai ju vene keelest aru, aga tegi näo, et ei jaga midagi!“ Isa lõpetas oma eestlase-loo alati laitva pearaputusega. Talle ei mahtunud see pähe, aga võib-olla kartis lihtsalt tunnistada, et ei oleks ise millekski taoliseks suuteline. Isa taunivast suhtumisest hoolimata jäi tõrges eestlane alates tollest õhtust Kalviši-talu köögis kogu eluks Edgars'i vaimusilma.

Paari kuu pärast kohtus Edgars esmakordselt Tšerokiiga. Ühel viimasel sügisõhtul, kui vanemate ainus telekas oli otsad andnud ning uue tarvis ei olnud veel raha koos, oli Edgars raamaturiulilt kätte võtnud tolmunud Jack Londoni romaani „Valgekihv“. Üheainsa ööga neelas ta loo koeraverrega segatud hundi seiklustest kullapalaviku ajal Alaskas. Romaani süžeed ta enam ei mäletanud, küll aga ühte episoodi.

Seda, kus Valgekihv Alaskas koeravõitlustes osaleb ning satub vastamisi Tšerokiiga. Ühe masajalgse tõmpsabaga, tõntsaka ja paterdava bulldogiga. Ainsama koeraga, kelle vastu Valgekihv ei saanud midagi teha, sest koerad, kellega ta oli võidelnud, ei olnud võidelnud sel viisil – Tšerokii klammerdus hammastega Valgekihva kõrri ning jäigi nii rippuma. Valgekihv võis metsikult ringi kihutada, märatseda, hullumeelselt pöörelda, pureda, kiunuda ja meelegeitist hulluda, kuid bulldogi hammustust see ei muutnud. Ta hambad olid kangekaelselt kokkusurutud. Ainult saatus päästis Valgekihva surmast.

Helsingi

Trellitatud vanglaakende taga laius detsembrikuistele varahommikutele tunnuslik pimedus. Edgars lülitas elukambri nurka kinnitatud televiisori välja, heitis puldi ülestehnud koikule ning mõõtis ruumi uuesti pilguga üle. Kaasavõetav nodi oli kotis, ülejäänud kraam oli lauale laotatud. Kõik oli koos ja korra järgi sätitud. Vangirooba asemel needsamad teksad ja pintsak, millega oli kolm ja pool aastat tagasi siia tulnud. Pintsakualust valget pluusi asendas nüüd sinine T-särk. Edgars sättis aeglaselt randmele vana kella, mis oli pisut üle seitsmenda hommikutunni tiksunud.

Voodil istudes lasi ta kavatsetava veel kord mõtteist läbi. Tuleks edaspidi elada nii, et enam iialgi siia plate peale ei satuks. Edgars lasi pea rippu. Kõik need aastad eneserõõna küüsis piinelnuna teadis ta viimastel kuudel selgelt, mida teeb, kui välja saab. Seal oli paljugi muutunud. Niivõrd muutunud, et ei jäänud muud üle kui kätte maksta. Teistmoodi elamisest ei tule vist midagi välja.

Jalule tõusnud, vaatas ta peeglisse. Näis, et see aeg oli pannud ta vähemalt kümme aastat vanemana välja paistma. Kui ei teadnuks tegelikku vanust, olnuks ilmselt raske arvata, et vastu vaatab kolmekümneaastane. Rutakalt raseeritud, juuksed lühikesed. Krae vahelt tungis esile kaelale tätoveeritud nooruspäevade rumalus – roosipõõsa võrse. Keegi koputas elukambri uksele.

Koridoris seisis C-elamisploki valvur-saatja Aila, umbes temavanune tüdruk tumesinises kampsunis, heledas pluusis ja teksastes. Kõik vangla saatjad käisid siin niiviisi riides. Selles Soome vanglas töötasidki saatjatena peajasjalikult naised, võiks isegi öelda, et noored tüdrukud. Päevast päeva vägistajate, mõrvarite, varaste ja narkomaanide

seltsis. Temasugused – narkomuulad – olid siin pigem magustoiduks. Aga nad said hakkama. Võimalik, et isegi meestest paremini.

Aila nägi täna hommikul tavapärasest tõsisem välja. Vähemalt püüdis välja näha. Kui ta tervitades naeratas, hakkasid huulenurgad reetlikult tõmblema. Ta uuriv pilk peatus rippuval palitul. Imestusest kerkinud kulmudest võis välja lugeda, et palitu pidanuks juba üll olema.

„Mis lahti? Sa ei tahagi lahkuda?“

Edgars küünitas ettepoole, ta ebakindel pilk jooksis mööda koridori. Seal valitses vaikus.

„Kõik on kombes. Kõik on veel kambrites,“ rahustas Aila.

Edgars langetas pilgu. Ta kavatses mitte vanglast lahkuda, vaid märkamatuks uttu tõmmata. Jätmata hüvasti isegi nende väheste kuttidega, kellega oli siin sõbrunenud. Edgars astus juba sammu üle kambriläve, ent Aila pidurdas ta paigale.

„Palitu.“ Saatja osutas riideesemele. „Väljas on detsember.“

Palitu ülle tõmmanud, jäi ta uuesti Aila ette sirgeks aetud seljaga seisma. Vangla saatja hindas tunnustavalt ta välimust.

„Ei paistagi, et oled vanglas olnud.“

„Vii mind välja.“

Aila keeras järsult ringi ning suundus C-elusektsiooni väljapääsu poole. Edgars püsis ta kannul. Jäi vaid loota, et ka teistes elamis-plokkides, kust administratsioonihooneni jõudmiseks tuli läbi minna, on kõik kaaskinnipeetavad veel kambrites. Vaid pool tundi oli jäänud kella kaheksani, mil tavakohaselt avati kõikide elukambrite ukсед.

* * *

Sammud kandsid Edgars Aila saatel A-ploki lõppu, kus terendas vangla administratiivploki pääsla. Soomlannast saatja puusapartiid oli ta juba varemgi fikseerinud, kuid tänasel hommikul hõõritasid puusad endid iseäranis graatsiliselt.

Koridori lõpus ilmus nähtavale Jussi Talonen isiklikult. Pikka kasvu laiaõlgne mees, koredate näojoontega. Ta vastas kõikidele vanglaametniku välimuse jänkimaistele mallidele. Kuigi ta hoidis ikka veel rühikat sammu, osundasid hallid oimukohad ja veidi langesid, et vanglaülem siirdub varsti väljateenitud pensionile.

Kogedes Jussi läbipuurivat pilku, aeglustas Edgars masinlikult sammu. Näis, et Jussi valgustas ta otsekui röntgenikiirtega läbi, üritades paljastada, kas vabastatavasse pole äkki jäänud mõnda tuvastamata ja läbiuurimata pimedat hingesoppi. Viimane kontroll enne väljapääsmist.

„Õnnitlen. Ootasid ära.“ Jussi vahtis Edgarsile otse silma. Karmist väliskestast hoolimata oli ta üks neist osavõtlikest inimestest, keda Edgars oli üleüldse kohanud. Mõistagi sel juhul, kui tantsisid tema pilli järgi.

Edgars pitsitas näole midagi naeratusesarnast. Aila, õieti teadmata, kas jääda või mitte, vaatas küsivalt ülemusele silma.

„Ma siis lähen?“ päris ta ebalevalt.

„Jaa, mine.“ Jussi tegi nõusoleva žesti.

Edgarsile naeratanud Aila asus tagasiteele. Võinuks kihla vedada, et ta hüvastijätupilgus peegeldus kurvameelsus.

Vanglaülem pööras end vabastatava poole: „Läki, võtad oma kraami.“

Kraami all pidas Jussi Talonen silmas neid Edgarsile kuuluvaid asju, mis talt vahistamisel ära võeti ega oldud veel tagastatud. Ega suurt midagi ei olnudki. Vangla administratsiooni ruumis lebasid laual ta rahakott, võtmekimp ja suitsupakk ühes välgumihkliga. Kõrvallauale oli asetatud tumepunane õrna tolmukirmega kaetud neljarattaline reisikohver. Kohver oli kogu selle aja veetnud vangide isikliku kraami laos.

„Selle hoidsite ka alles?“ Edgars osutas üllatunult sigaretipakile, mis talt kolm ja pool aastat tagasi oli Helsingi lennujaamas ära võetud.

„Sinu omad ju, kelle veel?“ Jussi Talonen võttis paki pihku. „Või teed ennast suitsust priiks?“

Edgars kehtas õlgu. Umbes aasta tagasi pandi kogu vangla territooriumil maksma absoluutne suitsetamiskeeld. Täiesti lootusetu oli kuskilt tobi, välgumihklit või tikke sebid. Salahlilju sisse smugeldatud suitsukraami eest karistati karmilt. Viis kuud tagasi teenis säherduse karistuse – seitse päeva kartsa – ka Edgars. Mitte üksnes suitsetamise, vaid ka mitme sisekorraeeskirja punkti rikku-mise eest. Sestsaadik ta enam ei suitsetanud. Suitsud seostusid selle kuradima päevaga. Võimalik, et kui ta oleks tol päeval end talitsenud, poleks kogu järgnevat juhtunudki.

„Olgu, säh, võta.“ Jussi Talonen lükkas suitsud Edgars'i ette. „Nüüd sõltub kõik sinust endast.“

Edgars võttis sigaretid ning tegi seda, mida Jussi talt õigupoolest ootaski – viskas need koos välgumihkliga prügikasti. Jussi reageeris rahuloleva muigega. Edgars lasi pilgul veel kord üle laua käia, justkui otsinuks midagi.

„Kus mu mobiiltelefon on?“

„Seda meile ei toodud. Asitõend.“

„Nii et jäängi ilma?“

„Osta uus.“ Jussi tõusis püsti, et Edgars vangla pääslani saata. Edgars tundis õlal Jussi vägevat kämmalt.

„Kas võime su peale loota? Ei keera pärtlisse kõike?“

„Jah.“ Edgars'i suunurk hakkas vaevu võbisema.

„Mis jah?“

„Et ei keera pärtlisse.“

Ta astus rahutult pool sammu ettepoole, kuid Jussi käsi õlal kaugemale ei lasknud.

„Endale ja maailmale võid sa midagi tõestada üksnes aida-tes, mitte kätte makstes. Loodan, et oleme suutnud sind selles veenda.“

Edgars'i vastus ei tahtnud kuidagi üle huulte tulla.

„Ära pane mind ümber mõtlema. Sa peaksid veel pool aastat kinni istuma.“

„Ei. Kõik saab korda.“ Edgars manas näole närvliku naeratuse. „Aitäh teile.“

Jussi Talonen oli tänu välja teeninud. Soome kinnipidamis-asutuste poliitika nägi ette, et vangistuse lõpusirge saadetakse mööda avavanglates. Helsingi vangla selliste hulka ei kuulunud, Edgars pidi juba kevadel mujale minema, kuid Jussi Talonen aitas nii korraldada, et Edgars jääb Helsingisse päris tähtaja lõpuni. Siin oli ikkagi turvalisem. Edgars pidi õigupoolest vangistuses olema ühtekokku seitse aastat, aga siingi tuli appi soomlaste karistuspoliitika – tavaliselt tuli vangistuses vaid pool karistust ära kanda. Teises pooles tuli vabaduses viibida kriminaalhoolduse all. Ta pidi vanglast välja saama jaanuari lõpus, aga praegu oli detsembri keskpaik. Paar kuud tagasi oli Jussi ta välja kutsunud ning öelnud, et toetavat tema ennetähtaegset vabastamist, kui Edgars sellist soovi väljendab. Küsimuse peale, et miks, oli vanglaülem sootuks lühidalt vastanud: „Sinu vastu on hakatud jälle huvi tundma. Kui välja saad ...“

Edgarsile polnud tarvidust seletada, kes ja miks huvi tunneb. Vanglaülem just seepärast oligi teinud ettepaneku väljasaamise päeva muutmiseks, hoides seda teiste vangide eest saladuses. Ta pidi siit enne kaduma, kui keegi oleks juba väljapääsu juures passinud.

„Aitäh.“ Edgars kordas seda vaikselt.

See, et ta ennetähtaegselt välja saab, oli tervenisti Taloneni teene. Vanglaülem viivitas Edgars'i vabakslaskmisega, otsekui soovinuks midagi lausuda, aga ei suutnud julgust kokku võtta. Edgars märkas esimest korda Taloneni silmavaates kerget ebalust.

„Hiljuti näitasid ühe ülikarmi asutuse inimesed su vastu huvi üles ...“

„Millise?“ Edgars vaatas küsivalt vanglabossile otsa.

„Ma ei saa seda sulle öelda.“

„Miks?“

Talonen vaikus ning puuris karmilt Edgarsit.

„Mida nad tahtsid?“

„Kokku saada, juttu puhuda.“

„Siinsamas, vanglas?“

„Jaa.“

„Miks nad kohtuda tahtsid?“

„Tahtsin seda sinult küsida.“ Jussi Talonen puuris jälle üksisilmi Edgarsit. „Kas sa oled enda kohta kõik ära rääkinud, mida me teadma peaksime?“

Mõni viiv vaadati teineteisele silma. Vanglaülem püüdis Edgarsis märgata pisimagi kahtluse idu ärkamist, seevastu Edgars püüdis mõistada, millest ülepea jutt. Tal polnud õrna aimugi neist inimestest, kellest Talonen oli talle rääkinud.

„Ma ei tea ... Mis te kostsite neile?“

„Et tõmmaku uttu. Et kui vaja, andku minna, otsigu sind ise üles, aga minu vanglas jäävad igasugused kohtumised ära.“

„Aitäh ...“ Ega Edgars ei taibanudki, mille eest ta õieti tänas, aga ta arvas, et nii on õige.

„Hea küll.“ Vanglaülem vabastas Edgarsi öla. „Sõida koju, su perel on sind vaja.“

Edgars lõi silmad maha. Vaevalt ema teda näha tahaks. Iseäranis pärast kõike, mis oli toimunud selles kuradima vanglas veedetud kolme ja poole aastaga. Võib-olla vaid vanaisa veel ootas.

„Läki, saadan sind. Muuseas, kas rääkisin sulle, et olin kuu aega tagasi sinu kandis?“

Edgars vaatas hämmastunud pilguga vanglaülemale otsa.

„Lätis? Kärakat võib Tallinnaski osta, milleks Läti vahet käia.“

„Seda küll ...“ Jussi Talonen vedas näole tehisliku naeratuse.

„Karksi – nii vist oli selle linna nimi ...“

Edgars raputas uskmatalt pead. „See küll Lätis pole. Ikka Eestis vist.“

„Nojaa, eks siis Eestis, aga Läti piiri ääres. Kas sa mitte isegi sealtnurgamees ei ole?“

„Umbes-täpselt.“ Edgars noogutas peaga. Põhja-Latgale oli tõesti piiri ääres. „Mis sa seal toimetasid?“

„Jahil olime. Sellise vägeva metssea kõmmutasime maha ...“ Jussi sirutas käed laiali, et metssea suurst näidata. „Seal lähedal oli veel punker. Noh, nende... metsavendade oma. Väga äge.“

Edgars ei vastanud. Metsavendade mainimise peale kerkisid esile ebameeldivad tunded.

Nad jõudsid vangistatuid välisilmast lahutava peavärava juurde. Vanglaülem vibutas väravanurgas paiknevasse kaamerasse, andes märku, et värava võib lahti teha. Jussi Talonen isegi naeratas. Edgars samuti. Selles polnud siin midagi unikaalset, et vanglapomo isiklikult teda vanglast välja saatis. Vast mitte kõiki, ent Talonen eskortis tööpoolest ise kinniistunute enamiku suisa väljapääsuni välja. Osa kinnipeatavaid isegi sinatasid teda. Selline oligi see Soome vanglapoliitika ja -olme. Saunade, muusika ja kokanduskursuste ning mugavustega elukambritega. Paljude mittesoomlaste jaoks kummaline ja ulmeline, aga Soomes see ilmselt toimus. Räägiti, et Soome pidavat olema üks madalaima vanglast vabanenute retsidiivsusega riike maailmas.

Edgars astus vaiksele tänavale. Siin ei passinud küll teda keegi. Ühes asjas oli Jussi Talonen eksinud – Edgars tahtis samuti nendega kohtuda, kes temast nii kangesti huvitusid. Üllatada.

Seisnud viivu tänavaserval, võttis ta palitu sisetaskust hoolikalt kokkuvolditud, aga varem lugematuid kordi kortsutatud paberilipaka. Aeglaselt paberit lahti voltides lasi ta silmadel joosta üle teksti, mida ta niigi peast teadis. Paberilipakale oli sinise pastakaga kritseldatud sõnad, mis olid teda viimased viis kuud vaevanud: „Edgars, sa oled mu vend ja jääd alati mu vennaks. Aga mul on su pärast häbi. Väga, väga häbi.“

Kolm ja pool aastat tagasi. London

Klubi Gardens of Babylon ehk Babüloni aiad asus mainekas Londoni linnaosas – Kensingtonis, otse kõnenurga vastas. Asjassepühendamatu möödaütaja võis isegi mitte märgata, et 19. sajandil püstitatud hoone kuuenda korruse kohal asub Londoni rikkurite üks populaarsemaid klubisid. Kogu katus oli kujundatud nagu mingiks eksootiliseks aiaks, mitut sorti palmide ja sõnajalgadega, kiviklibuteedega, külastajate laudadega ning purskkaevudega basseinidega ja roosa flamingoga. Ühesõnaga, katus oli Lamborghini-elustiili viljelevate äriinglite, miljonäride ja miljardäride lõbuks kõiksugu kraami täis disainitud. Keskele oli sätitud klaasitud ehitis, kus asusid suur tantsusaal ja VIP-üritusteks mõeldud väiksemad ruumid. Klubisse võis pääseda üksnes soovitustega ning läbi kerberoste kadalipu.

Vaevalt, et ka Edgars, Euroopa Liidu kõige kolkamast idanurgast pärit kutt, sellest kõigest midagi teadnuks, kui polnuks ise siin kunagi töötanud. Ta viimasest tööpäevast Gardens of Babylonis oli möödas üle aasta. Ta vangutas uskmatult pead. Aeg oli tõepoolest kiiresti minevikku lipanud.

Kahekümnekahekselt, nüüdsama ülikoolis geograafidiplomini jõudnud, oli tuul ta paljude tuhandete eakaaslaste kiiluvees Inglismaale linnuvabrikusse tööle puhunud. Pärast paarikuust päevast päeva kanade lihakehadelt sulgede kitkumist oli ta juhuslikult sellesse klubisse töövestlusele sattunud. Darius, üks leedu kutt, kelle sõber üüris tuba Edgarsiga samas majas, juba töötas Gardens of Babylonis, ta oli Edgarsilgi soovitanud vaatama minna. Ning Edgars, vaatamata igasuguse kogemuse puudumisele, pääseski lõõgile. Tookord polnud tal aimugi, et Sex on the Beach võib tähendada

ka midagi muud kui seda, mis esimese hooga pähe lööb. Edgars ei olnudki aru saanud, mis põhjusel ta tööle võeti. Ehk seepärast, et ta meeldis tüdrukutele, mis pole baarimehe jaoks sugugi vähetähtis, aga ehk seepärastki, et oli piisavalt uje, luues persoonibrändi, et ta pole mingi eneseupitaja ega pugeja. Igatahes oli ta teda usutlenud baarimeeste pealikule Scottile mokkamööda olnud.

Ta oli siin viis aastat tööd rabanud. Oli läbi teinud sellise elukooli, millesarnast polnud saanud ei keskkoolist ega ülikoolistki. Just sellise, mida peab läbi tegema iga uje ning kehva inglise keelega maakas. Aga Edgars oligi kõige pesuehtsam maakas ega eitanud seda kõigevähematki. Õigupoolest oli sotsiaalselt kohmaka maainimese vaibist talle rohkem kasu kui kahju tõusnud. Pärapõrgu ja Latgale või, Inglismaa puhul, Läti, olid piisavalt head võtmesõnad intriigi ülespuhumiseks.

Nende viie aastaga oli Gardens of Babylonis vist igat tõugu patunaudid ära nähtud. Klavessiinil hõõritavad poolalasti miljardärde tütred, kokaiinilaksu all Oscari nominendid, kõikide pilgu all baarileti ees seksimine, seegi, kui mõni tüüp paari minutiga sajad tuhanded eurod maha mängis. Ühe niisuguse hetke harjal oli mingi araablase maa ministrivõsu pokkeris isa kingitud jahist ilma jäänud. Siin käisid tippklassi prostituudid, kõige kurikuulsamate gängide liidrid, nii poliitikud kui ka ekstravagantsed kunstnikud. Mis kõige tähtsam – kõik said üksteisega seltsitud. Muidugi, kõike tuli ette, aga ikkagi oli erakordselt kummaline, kui üllatavalt hästi nii erinevad tüübid üksteisega klappisid. Ainus, mis kõiki klubiskeenelisi siin huvitas, oli industriaalpidutsemine.

See puudutas möödapääsmatult ka töötajaid. Päevast päeva siin olles tuli vaid valida – lasta end tõmmata uimastite, hasartmängude ja seksi keerisesse või ikkagi stopptuld näidata ja ütelda, et aitab. Tööajal ei toimunud mõistagi midagi. Seda reeglit järgiti siin rangelt. Pärast tööd võisid kumaaritada või süstida palju kulub, ent tööajal mitte grammigi. Muidu võisid endale jama kraesse saada, nagu kord oli

sellesama Dariusega juhtunud. Leedukas oli tina pannud ja hakkas veelgi vindisemate kundedega tüli norima. Väga rikaste ja klubile ülioluliste kundedega. Keegi ei tea, kuhu ta pärast maandus.

Edgars jaoks oli viimane piisk poolteist aastat tagasi. Ta avastas, ärgates pärast kokaiinitamist, trallamist ja mällarisse kukkumist, et viibib tätoveerimissalongi diivanil koos üleni tätoveeritud alasti brünetiga. See teda iseenesest ei irriteerinudki, aga ta märkas siis, et ta enese rinnal siugles suisa kaelani ulatuv verivärsket tätoveering. Õigupoolest üsna maitsekas idamaises stiilis tehtud roosipõõsas, aga sellest sai talle küll. Edgars sõitis tagasi koju – Lätti.

Ning nüüd oli ta jälle *comeback*’i teinud. Edgars läks üle tänava ja jäi hoone välisukse ette seisma. Gardens of Babylonisse pääsemiseks tuli sisestada uksekood, mida muudeti iga päev, läbida esimese korruse fuajeebaar ning seejärel liftiga kuuendale korrusele sõita. Edgars sisestas endiselt kolleegilt hangitud koodi, kõndis läbi tühja fuajeebaari ning jäi seisma. Erinevalt teistest klubidest passisid kerberosed siin lifti kõrval. Kaks tursket jõujuurikat. Tõmmut kutti Edgars ei teadnud, ent teine oli Viiking. Ses mõttes polnud midagi muutunud – Viiking oli küll midagi turvameeste brigadiri taolist, aga õhtu esimese poole veetis siin, all. Nagu oli kord seletanud – tahtvat kõik kunded silme eest läbi lasta ning jätta need meelde, kellele tuleb erilist tähelepanu pöörata. Viikingiks kutsuti teda soengu ja habeme pärast. Raseeritud oimukohad, patsi sätitud juuksed ja lopsakas habe olid otsekui telesarja „Viikingid“ peategelase pealt maha viksitud. Teda oleks võinud ka Ragnar Lothbrokiks tituleerida, aga see nimi oleks paljudele brittidele nii keeruline olnud, et oleks andnud ikka veerida. Viiking tundis fuajeebaari sisenenud Edgarsi kohe ära.

„Kõik nad tulevad tagasi ...“ lihasmees lõõpis muheledes Edgarsil kallal. „Tulid jälle tööd küsima?“

„Ei, teenitut kulutama.“

„Vaat kus lops.“ Viiking itsitas. „Ütle veel, et seal Leedus teenitut jätkub siin kümneks minutiks.“

„Lätis.“

„Kama kaks.“

Viiking vajutas lifti väljakutsenupule. Seepärast ta meeldiski Edgarsile. Viiking ei teinud küll Leedu ja Läti vahel vahet, aga omadesse suhtus ta hästi. Edgarsit peetigi vist ikka veel omaks. Ta ei teadnud kedagi teist, keda oleks pärast töölt lahkumist niiviisi sisse lastud.

„Aga kui sita kokku keerad, lendad siit nii et sinine suits taga.“

Edgars naeratas närviliselt. Need ei olnud tühjad sõnad. Viiking oligi kord ühe liialt kätele voli andnud jommis kunde niiviisi välja visanud – heitis üle terrassirinnatise. Politsei ja kiirabi olid küll olemas, aga Viiking töötas siin endiselt. Politsei oli tolle juhtumi vormistanud enesekaitseks või millekski säherduseks. Edgars sisenes lifti ning korrastas pintsakualuse valge pluusi varrukaid.

Kuuendale korrusele jõudes hindas ta pilguga tantsusaali ning klaasseinatagust terrassi. Oli veel vara. Peale personali oli näha vaid paari klienti. Mõned tutedasid ringi saalis või terrasil, teised molutasid pika baarileti ääres, mille taga tegutsesid neli baarimeest. Üks neist oli Scott – vahetusülem ja Edgarsi endine boss. Seesama, kes ta tööle võttis ning saatis täna uksekoodi. Tavapärasel vormis – valge triiksärk musta pintsakuga ja kikilipsuga. See hallide oimukohtadega neljakümnene meesterahvas oli õigupoolest Scott ruudus. Ta nimi oli Scott ning ta oligi šotlane. Ta vanemate sõnum oli ilmselge. Edgarsit märganud Scott viipas, kutsudes baarileti juures istet võtma.

„Mukkisid end klubi auks üles?“ Scott osutas muiates Edgarsi valgele triiksärgile ja pintsakule. „Kuidas meie müügitäht asjad edenevad? Mis asjamees sa nüüd oled?“

„Ekspordimäändžer.“

„Misasja?“

„Ekspordimäändžer.“

„Mis asjapulk see veel on?“

„Isik, kes punnitab oma toodangule välismaal müügiturгу leida.“

„Pole imegi, et te, lätlased, olete endiselt autsaiderid. Miks peab kõik nii keeruliseks ajama? Sa oled lihtsalt müüja.“

„Võib-olla inglasterel ongi selleks lihtsalt müüja, aga meil on vaja neid, kes välismaal müügiturge otsivad.“

„Ega ma inglane ei ole.“

„Ma tean.“

„Mida sa siis müüd?“

„Mööblit. Eksklusiiuset värki, lauad-toolid ja nõnda edasi ...“ selgitas Edgars. Mööblifirma, mille toodangut Edgars terves Euroopas müütas, valmistas ja müüs juba rohkem kui viisteist aastat igat sorti puitmööblit büroodele, hotellidele, kauplustele ja kohvikutele. Lauad, toolid, voodid, kummutid. Viimase aastaga olid peremehe ambitsioonid kõvasti kasvanud – ta tahtis juba Euroopat vallutada.

„Kuidas on? Kas elad ära?“

Edgars kehtas õlgu. Talle maksti tulemuste eest ja kuna tulemused olid kõvad, siis teenis ta piisavalt hästi. Aga täna oli ta Londonis teinud midagi sellist, mille eest väärinuks ülendamist ekspordimänerdzeride osakonna juhatajaks, aga tolles osakonnas oli üks ja ainumas töötaja – ta ise.

„Tule, valan sulle klaasi,“ kutsus Scott. „Kas sa ülepea võtad? Olgu, nali oli, esimese käristan välja.“

„Mees, tegin täna sellise tehingu, et ...“

Paar tundi tagasi oli Edgarsil õnnestunud panna idanema mitmemiljoniline mööblitarne leping. Komisjonitasu pidi ta saama pärast, kui tehing on tõesti toimunud, aga praegu see teda ei morjendanud. Edgars oli täiega tähistamise ära teeninud. See oli üks ettekäänegi, et siit läbi astuda.

„Mis tehingu?“

„James&Richard.“

„Vau, nujah ...“ Scott noogutas tunnustavalt pead ja sirutas Edgarsile kokteili.

James&Richard oli Londonis üks tuntumaid büroomööbli edasi-müüjaid, ning James Patterson – firma omanik – muudkui poosetas mööda äri- ja elustiiliajakirju ning -katalooge. Edgars oli mitu kuud neid praadinud. Proovis mitut moodi ära tinistada, kirjutas, helistas, püüdis peakorterisse pääseda, üritas omaniku jutule saada, aga asjata. Tuli strateegiat vahetada. Ühest vestlusest pudenes välja, et „Richard“ on ettevõtte nimesse lisatud omaniku poja auks. Sotsiaalmeediast polnud Richard Pattersoni raske leida. Üks Richardi sootuks süütu postitus kuulutas, et nädalavahetusel puhkab ta koos isaga Doveri valgete kriidikaljude kandis, La Manche'i rannikul. Edgars kihutas lennujaama, et Londonisse jõuda. James Pattersoni tabas ta hetkel, kui too koos pojaga kivisel mererannal jalutas. Ülejäänud oli köömes. Tuleb vaid pöialt hoida, et läti firma suudaks tõepoolest nii palju mööblit toota, nagu selles lepingus lubati.

Paistis, et Garden of Babylonis saadi suurepäraselt ka ilma Edgarsita hakkama. Osa personalist oli vahetunud, aga vana tuumik oli endiselt rivis. Peasaali baaris toimetasid Ekram ja Wojciech. Ekram oli hindi päritolu britt, kelle unistus oli filminduses karjääri teha, Wojciech oli poolakas, kes elas juba viieteistkümnendat aastat Inglismaal. Nad mõlemad polnud sugugi muutunud. Scott oli küll vaikselt poetanud, et Ekram pidavat pärast tööd üha rohkem nuusutama, Wojciech oli hakanud heietama Poolasse tagasipöördumisest. Saalide vahel saalisid Brigita ja blond Daisy – ainus inglanna, kellega Edgarsil oli varem klappinud. Edgarsit nähes pidi Brigita vaimustusest kiljatama, aga Daisy mõõtis teda vaid tehtult jaheda pilguga. Poolteist aastat oli küll möödas, kuid Edgars mõtles ikka veel hookaupa ta peale.

„Säh, kömm.“ Scott lükkas ta ette uue kokteili.

Baarileti ääres oli Edgars kõrval platsi võtnud üks nats alla neljakümne pikakasvuline kõhetu mees, kes naksutas närviliselt sõrmi. Tuli kuidagi tuttav ette. Nii kiilas pealagi, pruunikas nahk, kõver nina kui ka sünge pilk.

„Heh, tee üks Nebukadnetsar.“ Scottile korraldust andes hääldas kiilakas meesterahvas aegamööda keerulise sõna välja.

Edgars noogutas tunnustavalt. Ta mäletas endiselt selle kokteili valmistamise iga viimast kui nüanssi. Nebukadnetsar oli Gardens of Babyloni baarimeeste firmajook, kuhu käis viin, Sprite, värskelt pressitud apelsinimahl ja jää.

Ligiastunud mees, tabades Edgarsi pilgu, hakkas teda tõredalt uurima.

„Sa oled vist leti tagant?“

Nüüd tuli ta Edgarsilegi meelde. See oli üks Nasiri, Gardens of Babyloni tegevjuhi nõbusid. Ta oli varemgi end aeg-ajalt klubis näole andnud, aga sporaadiliselt. Nõbudevaheline klapp polnud just suurem asi. Nasiri nõbu jäi kord vahele hašiši ja kokaiiniga, Nasir oli siis kisendanud, et ei luba klubi mingiks narkourkaks muuta. Nõbu oli ainult seepärast terve nahaga pääsenud, et oli klubiomaniku pojapoeg. Kokteili saanud Nasiri nõbu tegi minekut.

„Arjun on nüüd stammkunde.“ Scotti selgitus meenutas Edgarsile mehe nime.

„Äritseb edasi?“

„Gardens of Babyloni ametlik müügimees. Siis, kui ei kipita nagu täna.“

„Ja Nasir lubabki?“

Scott laiutas teadmatusest käsi.

„Küllap Nasirilgi on omad kasud sees. Meeldib või mitte, aga seda pulbrit nõutakse siin agaralt taga.“ Scott tegi käeliigutuse kundede suunas, keda üha rohkem saabus. „Narkarid puistavad kõvasti raha. Sestap Nasir lubabki Arjunil äritseada. Ta ütleb selle kohta legaalne müük. Et siis müüa, kui mõni usaldusväärne kunde tahab mingi kräu jaoks osta. Ainult Arjun tohib äri ajada. Kui keegi teine vahele jääb, saab Viikingi käest julmalt tappa.“

„Njah,“ venitas Edgars. Ühes asjas oli neil jutt jumala õige – laksu all olijad gruuvisid nagu tõelised peoloomad.

Klubi täitus aegamööda kallites ülikondades lipsustatud härras- tega ja lühikestes kokteilikleitides kaunitaridega. Mitte kusagil Inglismaal ei kohanud karjakaupa selliseid tšikke nagu Gardens of Babylonis. Naasmine tasus ära. Kogu selles hulluses, mis siin valit- ses, oli midagi ahvatlevat. Paari kokteili järel hakkas Edgars isegi kaaluma Londonisse tagasipöördumist. Pärast kolmandat klaasi uuris ta juba Scottilt, kas uusi töötajaid pole vaja. Eks baarimehed keerlesid töölesaamise lootuses nagu kärbsed sita ümber.

Mõne aja pärast tuli Arjun uuesti nende seltsi. Tõreda pilgu asemel oli alkoholist loid silmnägu. Klubi ametlik müügimees ei varjanudki enam, et narkotsiga äritseb. Äri pidavat öitsema, rahakaid kundesid on jalaga segada.

„Kõige tähtsamad on tutvused. Mul jagub neid Hispaaniast Moskvani,“ pistis ta praalima. „Millega praegu tegeled?“

Edgars ladus uuesti ette hetk tagasi Scottile räägitu.

„Oled muudkui lennus?“

„Üsnagi.“

„Kus siis?“

„Igal pool Euroopas. Põhiliselt Saksamaa, Austria, Hispaania, Skandinaavia ...“

„Skandinaavia? Ja Soomes käid ka?“ Uudishimu kannustas Arjuni.

„Soome pole Skandinaavias.“ Edgarsile tulid meelde geograafia- loengud.

„Kus siis?“

„Põhjalas ... Pole oluline.“ Edgars sahmata käega, praegusel hetke polnud mõtet hakata teist valgustama.

„Et sa Soomesse ei lendagi?“ Arjun ajas oma pilli ikka edasi. Näis, et ta haudus juba mingit uut ideed.

„Eee ... jaaa ... noh ... vast.“ Paar potentsiaalset klienti olid Soomeski olemas, aga nende moosimine polnud tal lähitulevikus päevakorras.

„Kahju ...“

„Miks pärid?“

„Oleksin kõva äri pakkunud ...“ Arjuni sõnu saatis lai irvitus.

„Ja nimelt?“

„Olgu, tühja kah, unusta ära.“ Ta löi käega, aga tulistas siis kiirelt.

„Korraliku summa võib teenida.“

Keegi andis äkki Edgarsile vopsu õla pihta. Ta selja taga oli positsiooni sisse võtnud Gardens of Babyloni tegevjuht isiklikult.

„Tulid võlga klaarima?“ Tumedasilmne mees muigas. Jäi mulje, et Arjun oli ta jaoks täiesti tühi koht.

Nasiri välimus oli perfektne nagu alati – pikka kasvu, ideaalselt istuvas ülikonnas, mustade läikivate juuste, sileda lõua ja põskedega. Ta pilk oli enesekindel, isegi tsutt üleolev. Kuigi veel mitte neljakümnene mees oli kõigest Gardens of Babyloni tegevjuht, kutsus ta end peremeheks. Hoolimata sellest, et tegelik peremees oli ta Marokos elav onu. Nasirile meeldis staaritseda, nii ta käituski.

„Mis võlga?“

„Selle eest, et me sinusugusele nolgile kusagilt pärapõrgust õpetust jagasime ja su välja koolitasime. Selle asemel, et kooliraha tagasi maksta, ajad teistele raha kokku ...“

„Ega ma polegi enam baarimees.“

„Ega siin ainult baarimeheks saada, tutvused maksavad ka midagi.“

Selle koha pealt oli Nasiril õigus. Siin võis igal sammul maailma-kuulsusi trehvata. Baarimehed tervitasid enamikku neist nagu tuttavaid või häid semusid. Aga ainult klubis. Uksest väljudes asetus kõik jälle oma kohale.

„Loodan, et baar sulle välja ei kärista?“ Nasir ei jäänud vastust ootama ning vaatas baarimeestele küsivalt otsa. Daley langetas hoobilt pilgu, Wojciech võttis ühe külastaja ette. Scott brigadirina laiutas lihtsalt käsi, et ega sa ometi ei taha vastust kuulda.

Aga Nasir sättis enda jälle Edarsiga vastamisi. „Hea, et sind nägin. Laseme veerand tunni pärast pokkeri lahti. Üks käsi on puudu. Kui soovid, võid tulla.“

Pokker käis siin asja juurde. Klubi lõunatiivas oli mitu pokkerituba. Aga kummaline oli, et Nasir on kaasatud, tavaliselt ta siiski ei mänginud. Veelgi kummalisem oli, et ta kutsus Edgarsi ka kampa. Ilmselgelt teades, et Edgarsi kukkur on vähemalt tuhat korda kergem kui neil rahameestel, kes siin tavaliselt pokkerit ladusid. Nasirile ei läinud Edgarsi kohmetus vähimatki korda.

„Täna läheb lüpsmiseks. Kaks kollanokka Ühendemiraatidest. Sellist juhust ei tohi mööda lasta. Mul on vaja usaldusväärset partnerit, kes ei hakka lollusi tegema. Klubis räägiti varemalt, et sa mängid hästi.“

„Aga mina?“ Arjun, kes oli siinsamas kõrval seistes kogu juttu pealt kuulnud, kiilus vahele.

Nasir kirtsutas tõredalt nina.

„Võib-olla ...“ Ta keeras end Edgarsi poole. „Kuidas on, kas mängid?“

„Kui suur on *blind*?“

„Viis tuhat, esimene tõste on kümme tuhat.“

Edgars pidi kõigest väest pingutama, et äsjast džinnilonsu suus hoida.

„Nasir, meil Lätis on keskmine brutopalk hädavaevu tuhat eurot.“

Nasir muigas. Ta teadis väga hästi vastust, aga küsis ikkagi.

„Tahad öelda, et sul polegi nii palju raha?“

„Muidugi ei ole.“

„Ära kuse, laenan sulle. Kui oleme nad tühjaks teinud, annad tagasi, pluss 20 protsenti teenistusest. Ära pabista. Mõistad, palju neilt lüpssta võib? Kümme aastat jutti võid kuurortides elada.“

Ega ta ei haipinudki. Säherduse klassi mängudes mängiti maha hiigelsummasid, just araabia noored rikkurid, kel taskud üle ajasid, pillasid pappi ja viskasid tippi vasakule ja paremale. Raha polnud

oluline, kirk oli põhiline. Klubiinimesed tavaliselt neis rahalaudades ei osalenud. Aga pärast tööd mängiti küll. Ühel sellisel korral oligi Daisy Edgarsile oma rinnahoidja ja stringid maha mänginud. Tolle hommiku meenutamine tõi Edgarsil näole rahuloleva kõutsi ilme. Mõnusssss!

„Noh?“ Nasir särises kärsitusest.

„Olgu, mängin.“

„Läki siis.“

„Ma tahan ka,“ Arjun andis jälle endast märku.

Nasir kibrutas rahulolematult nina.

„Sa ei oska mängida.“

„Keda see kotib – oskan või ei oska? Ma ei peagi oskama.“

Klubi mänedžer kehtas õlgu.

„Olgu, aga ära pärast mu käest laenu mangu.“

Nasiril oli õigus. Mõlemad araablased – valgetes rüüdes kaks kolmekümneaastast – olid nirud mängijad. Habemik, kel igas sõrmes kuldklotser, veel midagi mõikas, aga prillipapa oli vist kaardid esimest korda elus pihku võtnud. Juba esimese tunniga oli Edgarsil võlg tasa, ning topelt veel otsa teenitud. Nasiril oli sama hästi läinud. Ülejäänud kaks – üks Jimi-nimeline inglise teleprodutsent ja Arjun – polnud araablastest kuigivõrd etemad.

Edgars tellis veel ühe kokteili. Teise tunniga oli Edgarsil taskus juba summa, millest piisanuks villa jaoks Mežaparki aedlinnakus, Riia külje all. Elu viskab ikka saltosid. Ühed rügavad hommikust õhtuni sandikopikate eest, teised panevad ühe õhtuga röögatu summa tasku.

Kolmandal tunnil poetas Edgars, et tahab mängust välja.

„Mehed, ma tuln siia pidu panema, mitte tööd tegema ...“

„Mängi!“ Nasir oli kõigutamatult.

Paistis, et araablasedki jätkavad raha põletamist heleda leegiga. Hetketi näis, et nende ressursid on ammendamatud. Jäi vaid üks viis, et sundida neid rahajõmme lauast lahkuma – suurelt peale minna, koorida nad nii paljaks, et silme eest mustaks lööks. Aga kuidagi ei saanud aru, kui palju nad kannatavad.

Arjun oli ennast juba nii kapsaks joonud, et ei jaganud enam üldse matsu, jahvatas tasapaksu pasteeti ning patras oma sehvtidest isegi võõraste juuresolekul. Küll hindadest, küll kundedest ja tarne-marsruutidest. Aga võimalik, et mölisemine oli mitte alkoholist tingi-tud, vaid täiesti teadlik käitumine, et oma laiade lõugadega nõbu irriteerida. Kui nii, siis oli Arjun sellega hiilgavalt hakkama saanud. Nasiri närvid olid juba üsna keerdus. Oli näha, et tal hakkas nõbust kõrini saama.

„Ülehomme lendan, sinna ... Mis ta nimi nüüd oligi ...“ Arjun pingutas kolme ajuraku baasilt mälu, et nime meelde tuletada. „Kus on Pekkanenid ... Soomes,“ lausus ta viimaks võidurõõmsalt vastuseks. Võib-olla oli ta siiski purjus.

„Helsingisse?“ küsis Edgars selguse mõttes.

„Jaa, üks vene miljardäri võsude klubi paneb peo püsti. Мы Карьяла, нам Похьяла. Ja tahavad kõrgema särtsu kokaiini. Tervelt kilogrammi!“

Nasir vidutas silmi, aga ei öelnud midagi. Araablasted jätkasid panuste tõstmist. Edgars vastas samaga, lootes, et kehutab neid kiiremini lauast tõusma. Kuni hetkeni, kui too prillipapa, kes tundus neist kahest kõige opakam olevat, viskas lauale mastirea – tugevuselt teise pokkerikäe.

Edgars kaotas ropsuga üle poole võidetust. Nüüd ei tohtinud lasta mängul koost laguneda – Edgars kandis kaotuse ebaõnne arvele, jätkas samas vaimus, ning kaotas jälle. Tollele samale prillipapale. Ega Nasirilgi paremini vedanud, aga ta ei põletanud vähemalt võõrast laenuraha. Veel umbes poole tunni järel oli Edgarsil alles vaid üks-ainus viiekümnenaelane žetoon. Tuli veel laenata, aga ta ikka kaotas.

Umbes kella kolme paiku öösel mõistis Edgars, et see oli nüüd see koht, kus ta oli kirve ikka väga sügavale kivisse löönud ega suuda ealeski ega kusagil nii palju teenida, et laenust lahti saada. Tol hetkel Nasir laususkis sõnad, mis kogu ta edasise elu uppi löid: „Mees, võlg tuleb tasa teha ...“